

அன்றும்...

தொண்ணூறாம் ஆண்டின் போர் தொடங்கிய பின்னாலான நாட்கள். எங்கும் வெறிச்சோடிய தெருக்கள். போரோசையைத் தவிர வேறோசை கேட்காத நேரம். இரவில் மட்டுமல்ல இருள். மக்களின் மனதிலும் அச்சமெனும் இருள். ஆழ்ந்த சிந்தனையில் ஓடுங்கி தலை தொங்கிய மக்கள். நிமிர்ந்து பார்த்தால் முகத்திலே சினப்புயில்லை. சிரிப்புமில்லை. தம்முள்ளே தோன்றிய பூதாகரமான போர்ச் சூழலை எவ்வாறு புரிவது? எப்படி முகம் கொடுப்பது? எவ்வாறு இசை வாக்கம் பெறுவது? உடனே புரியவில்லை மக்களுக்கு. குண்டு வீச்சில் பாய்தோடிய குருதியின் மனமே எங்கும் வியாபித்த நேரம். அண்டை அயலில் ஒலித்த பேச்சுக்கள் புதிய தொனியில் -மரண பயத்தில் அங்கலாய்ப்பில் -உயிர்தப்ப வேண்டுமே என்ற ஆவலில், ஒலித்த நேரம். ஒலிக்கும் குரல்கள் இவ்வாறு தான் ஒலித்தன.

மதிய நேரம் வானில் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் வட்டம். வீட்டினுள் ஓடுங்கி இருந்தவன் குளிக்கலாமென்று கிணற்றடி

செல்கின்றான். கிணறோ மறைப்பின்றி வெளியாக உள்ள காணியில், தாய் உரத்த குரல் எழுப்புகின்றாள்; "மோனே ஊரடங்குச் சட்டம் போட்டாச்சாம். உள்ளே வா. மேலிருந்து பார்த்தால் குளிக்கிறது தெரியும். குண்டைப் போட்டிருவான்". இடை நடுவில் குளிப்பை விட்டு மகன் ஓடுகின்றான்.

விழுதுகள்....

அவன் செய்த செயற்பாடுகள் யாவும் உங்களுக்கு தெரியும் தானே" என்றும் சொல்லி முடித்தார்.

ஆம் உண்மைதான். அதன் பின்பு நடைபெற்ற பல தாக்குதல்களிலும் நான் இவனுடன் கூட இருந்தேன். இதில் பலராலும் பேசப்படும் பெரியதம்பனை அடிபாட்டை எடுத்துக் கொண்டால், அத்தாக்குதலில் இவன் மருத்துவசேவையை மட்டும் செய்யாமல் கண்ணி வெடி வைத்தல். வாகனம் செலுத்துதல் போன்ற பணிகளையும் ஒரே நேரத்தில் செய்து கொண்டிருந்தான். இதற்கு நான் "ஏன் இப்படி செய்கிறாய் மெடிக்கசு விடப்போகிறாயா?" என்று கேட்டால், "இல்லை அக்கா நான் மெடிக்கசை விடமாட்டேன். ஆனால் நாம் நாட்டுக்கு நிறைய செய்யக்கிடக்கு. தனிய மெடிக்கல் செய்தா காணாது" என்பான். இத்தாக்குதலில் தான் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் லெப். கேணல்

இன்னொரு வீடு, துவைத்த துணிகளை உலரப் போட மகள் முனைகிறாள். தந்தை சொல்கிறார்; "பிள்ளை கன துணிகளைக் காயப்போட்டால், 'காம்ப' என்று வீட்டை நினைப்பான்கள். வெயில் இல்லா விட்டாலும் பரவாயில்லை. மரநிழலில் உடுப்புக்களைக் காயப் போடு."

முன்னால் உள்ள வீதியில் போராளிகளின் வாகனம் செல்கின்றது. மருண்டு, அரண்டு மக்களின் பார்வை. சென்ற வாகனம் ஏதோ கோளாறால் நிற்கிறது. அண்டை அயல் வீடுகள் காலியாகின்றன. வீட்டுக்காரர் முணுமுணுக்கிறார்: "நாசமாய்ப் போக... என்றை வீட்டுக்கு முன்னாலை வந்து நிண்ட்டாங்கள். அவன் (விமானி) கண்டான் எண்டால் வீடு சரி" அவர் ஆற்றாமையினால் அரற்றுகிறார்.

இரவிலும் குண்டு வீச்சுத் தொடங்கி விட்டது. அதுவும் சகடை வீசத் தொடங்கி விட்டது. குண்டு விழுந்து வெடித்த பின்னரே எங்கே என்று அனுமானிக்க முடியும். மக்கள் செவியெல்லாம் பாம்புச் செவியாகின. சகடையின் ஓசையைத் தவிர வெறெதுவும் காதில் நுழையாது. பலாலியை விட்டுப்

பெருமூச்சுடன் சகடை கிளம்பும் போதே, ஒலிவாங்கிகளாக காதுகள் உயிர்ப்புப் பெற்றன. பிறந்த குழந்தை தாயொலி கேட்கமுன் குண்டொலி கேட்டுக் கண் விழித்துக் கதறிய நேரம். "குடிமனைக்குள் போடுகிறானே. கோதரியில் போவான். கடவுளே உனக்குக் கண்ணில்லையா?" என, மக்கள் கதறிய காலம்

ராஜனுக்கு கையில் காயம். அதில் இருந்து கடுமையான குருதிப்பெருக்கு. பகல் நேரம். சகடைகள் இரண்டு இடைவிடாது மாறிமாறிக் குண்டுகளை கண்டபாட்டுக்கு போட்டுக்கொண்டிருந்தன. சிந்திக்க நேரமில்லை. துணிந்து வாகனத்தை எடுத்தான். லெப். கேணல் ராஜனை ஏற்றினான். வெட்டையூடாக, குண்டு மழைக்கு மத்தியில் "எங்கை ஏலுமானால் என்றை வாகனத்துக்கு குண்டு போடு பாப்பம்" என்ற விதமாக வேகமாக படுசாமர்த்தியமாக, ஆனால் எதுவித பாதிப்போ சேதமோ இல்லாமல் அவரை எம்மிடத்திற்கு கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டான். இந்நிகழ்வை பின்பு சகல பொறுப்பாளர்களும் பாராட்டியதை, நான் என் காதால் கேட்டு மகிழ்ந்தேன்.

இறுதியாக இவன் என்னை யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து 1992-ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 1-ம் திகதி சந்தித்துக் கதைத்தான். அப்போது மீண்டும் என்னிடம் இரு உதவிகள் கேட்டான்.

அது. "மரம், செடி, கொடி பச்சைகள் பொசுங்கிய நாற்றம். ஈனக் குரலில் தவிப்பு. நாய்களின் ஊளை. நகரம் இறந்துபடுமோ" எனக் கவிஞர்கள் ஓலமிட்ட நேரம்.

பின்னர் தொண்ணூறாம் முடிந்தது. இன்று தொண்ணூற்று முன்றும் ஆகிவிட்டது. இன்று மக்கள் தலை நிமிர்ந்து செல்கிறார்கள். சீறுகிறார்கள், சினக்கிறார்கள், பாடுகிறார்கள், ஆடுகிறார்கள் ஆனால் அழுகிறார்களில்லை. "உன்னி உன்னி" சைக்கிள் ஓடி உழைக்கின்றார்கள். ஓய்கிறார்கள் எல்லாம். அண்மையில் மிகையொலி விமானம் சித்தன் கேணியில் குண்டு வீசுகின்றது. சைக்கிளில் செல்லும் மக்கள் நிமிர்ந்து பார்க்கின்றார்கள் இல்லை. பார்த்தால் வீதி விபத்தில் சிக்க நேரிடும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். "கண் துஞ்சாரக் கருமமே கண்ணானார்" என்ற

கிறார்கள். ஆனாலும் இடியோசை போல 'செல்' விழுந்து வெடிக்கின்றது. குண்டு வீச்சுக்கள் -சிதறும் அங்கங்கள் -பாயும் பச்சைக் குருதி -எதுவுமே மாறவில்லை. ஆனால் மக்கள் மாறி

ளாதாரம், கலை பண்பாடு எனப்படித்து, அதற்குள் தமிழினத்தை நுழைக்கலாமா முடியாதா என, ஆராய்ச்சிகள் செய்த காலம் அது. பலர் முடியும் என்றனர். சிலர் முடி

இன்றும்...

பாடல் மனதிலே வடிவம் கொள்கிறது.

இருவர் பேசிக்கொண்டே செல்கிறார்கள்: "அட இப்ப சுப்பர் சொனிக்கிலிருந்து றொக்கட் மோட்டரும் அடிக்கத் தொடங்கிட்டாங்கள் போல". மற்றவர் சொல்கின்றார்: "இல்லையடாப்பா, இது 'கணன்' கண்டியோ. கடற்படை பீரங்கி போலை இது விமானத்திலை பெலிட்டிலை போகும். பட்டினை அமத்தினால் போதும். மொந்தன் வாழைப் பழத்தின் சைசிலை" எனக் கையால் அளவும் காட்டிச் சொல்லுகின்றார். தெருவெங்கும் வாகனங்கள் -போராளிகளின் வாகனங்கள் மட்டுமல்ல: பொது மக்கள் வாகனமும் தான்.

இரவில் வீடுகளில் வெளிச்சங்கள், ஆலயங்களில் மின்னொளிகள், உலங்கு வானூர்தியைக் கண்டோ விமானங்களைக் கண்டோ, யாரும் விளக்களைக் கின்றார்கள் இல்லை. பதிலாக குப்பி விளக்கையாவது ஏற்றுகிறார்கள். காக்கை பறக்கின்றது. விமானங்கள் பறக்கின்றன. மக்கள் பாடுகின்றார்கள். மண் வெட்டி, கலப்பைகளைப் போலத் துப்பாக்கிகளைக் கணிக்கிறார்கள். அற்புதம் நிகழ்கின்றது. இசைவாக்கம் பெற்று, இயல்பாக வாழ மக்கள் முனை

இருக்கின்றார்கள். துயரங்கள் ஆழமான வடுவாக, ஓடும் குருதி உறைந்த பனிக்கட்டியாக மனதிலே உறைய, மக்கள் மலையாக இறுகி விட்டார்கள். சினம் என்னும் நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரிய, வியர்வை ஆறாக ஓட, உடற் தசை தளர, உயிர் குலை நடுங்க உழைத்து, தாமும் வாழ்ந்து, தாயகத்தையும் வாழ வைக்கிறார்கள். இறப்பு இயல்பானது. ஆனால் மகத்தானது என்பதையும், மக்கள் புரிந்து விட்டார்கள். இவர்களைத்தான் வள்ளுவன், "கூற்றுடன் உடன்று (வெகுண்டு) மேல்வரினும் கூடி எதிர் நிற்கும் மக்கள்". "ஓட்டார் (பகைவர்) பின்சென்று சென்றொருவன் வாழ் தலின் அந்நிலை கெடுதல் நன்றென வாழும் மக்கள்".

"நெருதர் (நேற்று) உளனொருவன் இன்றில்லை எனும் பெருமை உடைத்து இவ்வுலகம்" என்பதை உணர்ந்த மக்கள் என்கிறான்.

உணர்வு ரீதியான எம்மக்களின் இந்நிலையை அறிவு ரீதியாக ஒப்பிட்டு இப்போது பார்த்தால், முன்னர் தேசிய இனம் என்றால் உண்மை என்கிற மரபிலக்கணத்தை உருப்போட்டது ஞாபகம் வருகின்றது. தொடர்ந்த தாயகம், பேசும் மொழி ஒன்று, நீண்ட வரலாறு, சொந்தமான பொரு

யாது என்றனர். இன்று, தேசிய இனம் பற்றிய, நவீனமான பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வரைவிலக்கணத்தையும் பார்க்கலாம்.

- 1) கடந்த காலத்தில் வியத்தகு பணிகளைச் செய்தவர்கள் என்கிற எண்ணமும், இனிமேல் செய்யப்போகிறவர்கள் என்ற எண்ணமும்.
- 2) தேசிய வீரர் (மாவீரர்) பலரைக் கொண்டிருக்கும் தன்மையும்.
- 3) மண்பற்றுக்கு முதலிடமும், ஒன்றுபட வேண்டும் என்கிற எண்ணமும்.
- 4) குறிப்பிட்ட பகுதியில் தொடர்ந்து வாழ்வதோடு மட்டுமல்லாமல், அவ்வாழ்விடத்தை வெளியாரிடம் இருந்து பாதுகாத்துவர முயல்கின்ற முனைப்பும்.
- 5) தனியொரு மொழியோடு அல்லது தொடர்பு பட்ட பேச்சு வழக்கோடு, நாம் ஒரே இனக் குழு என்கின்ற ஆழமான எண்ணமும், நீண்டகாலத் தொடர்பும் கொண்ட மக்களே தேசிய இனம் என்கின்ற வரையறைக்குள் உட்படுவார்கள் என, அறிஞர் உலகம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

போராட்டம் மக்களின் மனதில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதா என்ற கேள்விக்கு, விடை கிடைத்து விட்டது!

புலிகளின் பெயரால் ஊர்காவற் படை கொள்ளை

கல்முனைக்கு அருகில் உள்ள சேனைக்குடியிருப்பு பகுதியில் புலிகளின் பெயரைச் சொல்லி முஸ்லீம் ஊர்காவல் படையினர் கொள்ளையில் ஈடுபட்டு வருவதாக அப்பகுதி கிராம சேவையாளர் புகார் செய்துள்ளார். தங்களைப் புலிகள் என்று

கூறிக் கொண்டு, இரவு வேளைகளில் கோஸ்டியாகச் செல்லும் இவர்கள் பொதுமக்களிடம் கொள்ளையடிப்பதாக பிரதேசச் செயலகக் கூட்டத்தில் வைத்து இவர் முறையிட்டார். பொதுமக்களிடமிருந்து பெருமளவு பணமும், நகைகளும் இக் கோஸ்டியினரால் கொள்ளையிடப்பட்டதாகவும், இவர்கள் சேனைக்குடியிருப்பு பகுதியில் கட்டுமீறிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருவதாகவும் கூறிய இவர், உயர் அதிகாரிகள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனவும் தெரிவித்தார்.

எம்மிடையே இல்லையே தவிர இவன் வளர்த்து விட்ட இவனின் தகமைகளைக் கொண்ட பல சயந்தன்கள் இவனின் ஆசைகள், எதிர்பார்ப்புக்களைச் சமந்து கொண்டு மருத்துவ சேவையை செய்யத்தொடங்கியுள்ளார்கள். இன்று இவனின் கனவு நனவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இவனது ஆசைகள் பூர்த்தியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன.

-லாக்டர் அக்கா-